

GEORGE
și
CORABIA
TIMPULUI

Lucy Hawking este jurnalistă și romancieră. Împreună cu tatăl ei, Stephen Hawking, este autoare a romanelor pentru copii *George și cheia secretă a Universului*, *George în căutare de comori prin cosmos*, *George și Big Bangul*, *George și codul indescifrabil*, *George și luna albastră*, precum și autoare a romanelor pentru adulți *Jaded* și *Run for Your Life*.

***George și corabia timpului* de Lucy Hawking este ultimul volum al seriei „George“, care vă oferă cele mai recente informații și descoperiri din domeniul științei.**

Garry Parsons este un ilustrator premiat pentru creațiile lui, inclusiv pentru *George și cheia secretă a Universului*, *George în căutare de comori prin cosmos*, *George și Big Bangul* de Lucy și Stephen Hawking. Locuiește la Londra.

GEORGE ȘI CORABIA TIMPULUI

**LUCY
HAWKING**

Ilustrații de
GARRY PARSONS

Traducere din engleză de
MARIA RIZOIU

Redactor: Iuliana Glăvan
DTP: Andreea Dobreci, Dan Dulgheru

Tipărit la Art Group

Lucy Hawking
George and the Ship of Time
Copyright © Lucy Hawking, 2018
Illustrations by Garry Parsons
Illustrations/diagrams copyright © The Random House Group Ltd, 2018
First published as *George and the Ship of Time*
by Random House Children's Publishers UK, a part
of the Penguin Random House group of companies.

© HUMANITAS, 2018, pentru prezenta versiune românească

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Hawking, Lucy
George și corabia timpului: ultimele aventuri
ale lui Annie și George / Lucy Hawking; il. de Garry Parsons;
trad. din engleză de Maria Rizoiu. –
București: Humanitas, 2018
ISBN 978-973-50-6260-6
I. Parsons, Garry (il.)
II. Rizoiu, Maria (trad.)
821.111

EDITURA HUMANITAS
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 021 311 23 30

„Istoria omenirii a devenit tot mai mult
o întrecere între educație și catastrofă.“

H.G. Wells

*Cu mulțumiri deosebite lui Sue Cook,
editorul seriei „George“*

CELE MAI NOI IDEI ȘTIINȚIFICE!

Citind povestea și văzând viitorul descoperit de George, vă veți întâlni cu multe idei și cunoștințe științifice incredibile – de la dilatarea timpului la învățarea automată! Pentru a le explica mai pe larg, la sfârșitul poveștii se află o colecție de eseuri scrise de experți de încredere, care dezvoltă aceste idei cu însoțire. E viitorul tău: citește despre el, gândește-te la el și distrează-te! Va fi o lume cu adevărat încântătoare.

- Călătoria în timp și misterul ceasurilor mișcătoare** **346**
de prof. Peter McOwan,
profesor de implicare publică în știință,
Universitatea Queen Mary din Londra, Marea Britanie
- Schimbările climatice și ce putem face** **350**
de Lord Nicholas Stern,
profesor de economie și studii guvernamentale,
London School of Economics,
președinte al Academiei Britanice, Marea Britanie
- Viitorul mâncării** **356**
de dr. Marco Springmann,
cercetător în domeniul dezvoltării durabile și al sănătății publice
în cadrul Departamentului Nuffield de Sănătate Publică
și al programului Oxford Martin despre viitorul mâncării,
Universitatea Oxford, în Marea Britanie
- Molime, pandemii și sănătatea planetei** **360**
de dr. Mary Dobson,
St. John's College, Universitatea Cambridge, Marea Britanie
- Războiul peste 50 de ani** **366**
de dr. Jill S. Russell,
lector la University College London, Marea Britanie

Viitorul politicii... ești tu!

372

de Andy Taylor,
consultant politic și legislativ,
membru al Academiei Regale de Artă

Orașele viitorului

376

de Beth West,
director de dezvoltare pentru Londra la Landsec,
cea mai mare companie imobiliară din Marea Britanie

Inteligența artificială

382

de dr. Demis Hassabis,
cofondator și CEO al DeepMind, Marea Britanie

Etica roboților

388

de dr. Kate Darling,
Massachusetts Institute of Technology, SUA

Internetul: confidențialitate, identitate și informații

390

de Dave King,
consultant în domeniul riscurilor online
și fondator al Digitalis

— **M**esaj încărcat! sistemul de comunicare se trezi la viață. S-a implementat rectificarea Doppler.

Până acum, în nava *Artemis* domnise o liniște stranie. Dar o voce umană rupse tăcerea. O voce foarte supărată.

— George, e mama ta! răsună glasul pițigăiat din boxe. Părea furioasă la culme.

— Ups! zise Boltzmann Brian, robotul uriaș al lui George, singurul lui tovarăș pe imensa navă. Să o salut? Probabil îi e dor de noi!

— Nu! George pluti spre partea din față a navei.

Se urcase la bordul navei *Artemis* pe Pământ, fără să știe că el și Boltzmann vor fi duși într-o călătorie așa de nebunească. Parcă încălecaseră pe un armăsar neîmblânzit care pornise cu ei într-un galop cosmic.

— De fapt, adăugă el, oprindu-se în afara razei microfonului, ca mama lui extrem de supărată să nu-l audă, n-ai vrea să-i spui că a fost ideea ta?

Îl privi rugător pe bătrânul robot. Cu ceva timp în urmă un salt în spațiu de la mare altitudine îi pârlise capul lui Boltzmann la intrarea în atmosfera Pământului. Asta îi reamintea mereu lui George că trupul lui de om n-ar putea supraviețui în exteriorul navei.

— Dar nu a fost ideea mea, zise Boltzmann nedumerit. Nu cred că situația în care ne aflăm se va rezolva dacă încerc să-i prezint o realitate inventată mamei tale.

Robotul Boltzmann făcuse mari progrese în înțelegerea sentimentelor umane, dar încă nu deprinsese cel mai comun obicei omenesc – minciuna.

Oricum, George își dădu seama că n-are rost să-i îndruge scorneli mamei lui de pe Pământ. Indiferent cum ajunseseră acolo, el și Boltzmann erau prinși într-o navă spațială care se îndepărta cu viteză de Pământ... și nu știau cum să ajungă acasă. Ridică microfonul.

— Mama!

— George!

Vocea metalică părea că oscilează între furie și fericire. Dacă e posibil să plângi și să râzi în același timp, mama lui părea să le facă pe amândouă.

— George!

— Bună, mamă! zise George.

— George, continuă mama lui, *unde ești?* Să nu-mi spui „Sunt în spațiu!“ Asta știu foarte bine, George Greenby. George? George!

— Alo? Alo, mama! spuse George.

Deodată, își dădu seama că mama lui nu-l auzea. Din cauză că mesajele erau transmise prin spațiu cu un decalaj, mama lui vorbea cu el, dar nu-i auzea răspunsurile, care călătoreau încă spre ea prin vastul cosmos. De fapt, era posibil ca mama lui să-i fi transmis mesajul cu ore sau chiar zile în urmă și să nu mai fie în măsură să-i primească răspunsurile. George se întristă. Era prea ciudat să vorbească cu mama lui, dar în același timp, să nu vorbească cu ea.

— George Greenby! continuă ea. Ce crezi tu că faci, fugind cu nenorocita de navă spațială și speiriindu-ne de moarte pe toți?

Legătura se întrerupse, iar George auzi doar un murmur și un bâzâit.

— Nu mi-am dat seama! urlă el în receptor, știind că mama sa nu-l aude. Nu trebuia să fie așa!

La momentul respectiv, deturnarea navei spațiale *Artemis* i se păruse o aventură extraordinară, cu final previzibil. După masa de prânz, el și Boltzmann aveau să preia controlul navei, lansând-o pe orbita Pământului. După câteva ture în jurul planetei-mamă, urmau să iasă de pe orbită și să se întoarcă acasă. Deși părinții lui ar fi atât de supărați pe el, încât l-ar pedepsi pentru tot restul vieții, nu putea rata șansa de a zbura în spațiu într-o navă adevărată.

Dar nu așa s-a întâmplat. *Artemis* făcea ce-o tăia capul. Părea să aibă un traseu prestabilit și nu reacționa la nici o încercare de a-l schimba. În schimb, ieșise din atmosfera Pământului ca o ghiulea. Fața gri a Lunii trecuse pe lângă ei într-o clipită, iar Pământul rămăsese în urmă, îndepărtându-se rapid, până când nu se mai vedea decât ca un strop de lumină în întuneric, un punct între mii de alte puncte.

Acum, străbăteau cu viteză spațiul, pe când stelele luminoase vâjâiau prin dreptul hublourilor. Panoul de comandă al navei nu răspundea încer-

cărilor lui Boltzmann de a prelua controlul. Cei doi erau la fel de neajutorați ca încărcătura de salată verde pe care o găsiseră într-un sector special pentru cultivarea plantelor de la bord. În timp ce salata spațială creștea încet-încet, ei așteptau ca *Artemis* să le dezvăluie scopul acestei călătorii. Mergeau oare pe Marte, despre care George crezuse că era destinația inițială a navei? Pe Europa, una dintre lunile lui Jupiter, care li se spusese că era în programul vizitei lor? Ar fi fost un drum mult mai lung. Acum păreau să se îndrepte doar spre întuneric, din ce în ce mai repede.

— Alo, mama lui George! strigă Boltzmann în receptor. Ne distrăm de minune! Dar nu vă temeți, nava e plină de amortizoare de inerție, așa că nu e nici un pericol să fim striviți din cauza accelerării sau a decelerării puternice! Dacă asta vă îngrijora...

George spera ca mesajul lui Boltzmann să se piardă în spațiu. Nu era chiar ce și-ar fi dorit mama lui să audă.

Dintr-odată, ea reveni cât se poate de clar.

— Eric încearcă să întoarcă nava. Dar spune că s-ar putea să dureze mult până vă întoarceți.

Crede că *Artemis* nu a fost programată să meargă pe Europa și nici pe Marte. Mergeți...

— Unde? strigă George. Unde mergem?

— *Fâs hâr zdrang trosc*, zise mama lui, pierzând din nou legătura. *Trosc... trosc... poc... fâșșș.*

— Mama! strigă George, care în acea clipă și-ar fi dorit să fie acasă în camera lui din casa lui cea normală, pe strada lui normală și plicticoasă, cu surorile lui mai mici, cu mama în bucătărie și tata în grădină, tăind lemne pentru generatorul artizanal al familiei.

Imaginea casei lui era așa de clară, de parcă ar fi fost acolo. George se văzu intrând din curte și mirosind aerul. Mama lui pregătea faimoasele brișe cu broccoli, surorile lui construiau și dărau turnulețe din cuburi de lemn de cireș, iar bocănitul ritmic al toporului tatălui său se auzea de afară. Era acasă. Acolo unde-i era locul.

Bum! făcu amplificatorul. Mama lui George dispăru, iar el se întoarse în mediul steril din spațiu, cu aerul stătut și cu plicuri de mâncare deshidratată, având doar un robot drept companie. Mâncarea din spațiu nu era rea. Avea diverse arome

precum „sandvici cu bacon“ sau „milkshake cu ciocolată“. Sistemul de reciclare al navei asigura și recircularea apei, așa că George probabil nu avea să rămână fără mâncare sau băutură. Nici robotul nu era un tovarăș prea rău – dar nimic nu se compara cu traiul de acasă, alături de familie, de prietena lui cea mai bună, Annie, fata de alături, mereu gata de o nouă aventură. Doar că, de data asta, George pornise în aventură fără ea.

Mama lui dispăruse, legătura se întrerupsese. George își dădu seama că ultima lui speranță ca Eric Bellis – tatăl prietenei lui, Annie, savant remarcabil și fost șef al Kosmodromului 2 (portul spațial de unde se lansaseră, în apropierea casei lui din Foxbridge) – să preia controlul navei spațiale fugare *Artemis* și să-i aducă înapoi se năruise. Înaintau cu repeziciune prin spațiu. Dar încotro? Se prăbuși peste comenzile inutile, cu microfonul în mână. Receptorul încă transmitea diverse zgomote, un pârâit, o explozie și un fluierat straniu și pițigăiat, care nu-i spuneau nimic lui George.

— Înveselește-te! Boltzmann îl înghionti cu un deget lung de robot: Uite ce-am găsit!

